

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὼν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπευθείας πρὸς ἐμέ,
Συδρομαὶ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐρευνόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Αἰγούσουτο δευτέρα,
Νηστείας ἡμέρα.

Ἔτος χίλια καὶ ἑκτὼ καὶ ἑνῆκαδὸς,
νέα δράσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Σαράντα τέσσαρα καὶ ἀκόμη χίλια;
κ' οἱ Παλαιότουρκοι τῶνθε σκαμπύλια.

Ἰπουργεῖον Τουρκικόν. ὄντως Συντάγματικόν.

Περὶ λέτο κακομοίρη,
μὲς οὗτο τόσο πανηγύρι
τοῦ Συντάγματος καὶ ἐγὼ
πότε τρέχω, πότε χάσκω,
πότε τὰς φυλάς διδάσκω,
καὶ πολλὰ μαρτυροῦ.

Ολοένα καὶ φουσκῶν μερὸ τοῦ Ταξίμο
καὶ συχνὰ ζητωκραυγάζω,
καὶ τὸ φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ
γιὰ τοὺς Τούρκους θὰ τὸ βγάξω.

Γιὰ τὴν ἔσω τὴν Ἑλλάδα ὅλας πατριώτου εἰγός,
ὅλας μένος ὅλας σφρίγος,
καὶ θὰ σκοῦζω γλασσοῦ...
γιὰ τὴν ἔσω πόρτην οὐ
νὰ τὴν φάλης νύκτα μέρα
τρώγων καθαρόν ἀέρα.

Γιὰ τὴν ἔσω τὴν Ἑλλάδα δὲν με μέλει μασκάρᾳ,
καὶ δὲν δίνω μὴρ παρα.

Ἐκουράσθηκα νὰ φάω με κίβρα καὶ λαντέρνα
τὰ Ρωμαίτικα Κουδέρνα.

Ἡλικία νὰ σταματήσουν τὰ πολλὰ τῆς μεγαλειᾶς
καὶ νὰ βάλωμε τελεία,
πλὴν ἐκεῖνα ξαντατρέχουν,
ἤπηναν δρόμον ἄρον ἄρον,
ποῦ καὶ ἡ Μούσας τὸν Πινδάρων
νὰ τὰ φθάσουν δὲν ἀντρέχουν.

Ἡ πολὺ λεπτὴ μου κρασις
ἐκουράσθη με τὰς δράσεις
καὶ με τὸν παροῦσμον
τῆς κοιτίδος τῶν θεσμῶν.

Τί τὰ θέλεις...οὐ κουράζει καὶ ἡ μεγάλη προκοπή,
καὶ γι' αὐτὸ σοὺ τὴν ἀρίων νὰ τὴν φάλης, τοσαυτῇ.
Ψάλε τὴν λοιπὴν μ' ἐξάρσεις καὶ με φαντασίας πηχίσεις,
καὶ ἂν καὶ οὐ δὲν ἔχῃς σθένος
νὰ τὴν φάλης ἐμπνευσμένους,
ἀφινέ τὴν νὰ τὴν φάλουν εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις.

Ἐγὼ μέλω Νεοτούρκους καὶ Ἰπουργεῖα Τουρκικά,
καὶ οὐ μέλω Ἑλληνικά.
Ἐγὼ μέλω κακομοίρη,
τὸν καινούργιον τὸν Βεῶντην,
τὸν γνωστὸν Κρημνὴλ Παροῦ, ποῦ μὰς ἀγαπᾷ πολύ,
καὶ 'στὴν Σμύρνην πρὸ καιροῦ τὸν ἐγνώρισα Βαλῆ.

Φιλελεύθερος, αὐτοχόνημον,
τοῦ Συντάγματος εἰδήμων,
λὲν πῶς τετρακόσια τάχει
καὶ φροντίζα τοῦ μονάχῃ
δὲν νομίζει τὸ στομάχι.

Μεγάλῃ τοῦγμε πομπῇ
γχατ' εἶναι καθὼς πρέπει...
μὴτ' εἶνα σταφυλιῶ τοσμι
ν' ἀρπάξῃς σ' ἐπιτρέπει.

Καὶ τὴν πεντάρα τὴν μετρᾷ
σὺν ἄλφα βρεῖ σκαπάνῃ,
μήτε πηγαίνει σὲ λουτρὰ
κ' αὐτὸς σὺν τὸν Κορματῇ.

Πολλὸν ἐμάζεψε λουριά,
καὶ τίτοια Βεῶντεια
θὰ φέρῃ καὶ τὴν λευθερίαν
καὶ τὴν εὐημερίαν.

Ἐξυμῶ καὶ τὸν Ἀρίφ, Ἐμπειρίκον τῆς Τουρκίας,
ἐξυμῶ καὶ τὸν Ἀκὴρ, ἄνδρα μέσης ἡλικίας.
Καὶ τὸν Στάην ἐξυμῶ, τῆς Παίδειας τὸν Σακῇ,
ποῦναι φύσις, πῶς λὲν, καθαυτὸ ποιητικῇ.

Ἔχει οὐφείεις ἀνησυχούς,
καὶ δὲν ἐρχετ' ἐβδόμας,
ποῦ κι' αὐτοὺς καμπόσους στίχους
νὰ μὴ γράψῃ σὺν κι' ἐμας.

Ψάλλουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τῆς Παιδείας τὸν Χακῆ,
ποῦχει καὶ γὰρ τὰ Σχολεῖα φίλτρο κι' ἐνθουσιασμό,
καὶ σκοπεύει, μπεχλιβάνη,
πρῶτα σ' τὸν ἀθλητισμὸ
τὰ Τουρκόπουλα νὰ κἀνῃ.

Δὲν τὸν τρώει, Περικλιέτο, τὸ νυβάνι κι' ὁ σοφάς,
δρᾷ μὲ θάρρος, δρᾷ μὲ ζήλο,
καὶ μπορεῖ γι' ἀνασκαφάς
νὰ τὸν δοῦμε καὶ σ' τὴν Ἀθλο.

Μέλω τὸν Ρετζήπ Πασσά, στρατηγὸν δημοφιλῆ,
ἀν κι' ὑπάρχουν σὺν κι' αὐτὸν σ' τὸ Γωμαῖκο πολλοί.
Ὅλων τῶν φυλῶν ἀσκέρι
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Σερασκέρη
μέσα σ' τὴν Σταμπούλ γυρᾷ
καὶ φαῖδρὸν πανηγυρᾷ.

Ἔχει γὰρ Στρατὸ σεβντά
κι' ὅχι γὰρ φουφὸ λὰ βράκαις,
εἶναι λένε καὶ κοντός.

Καὶ ποτὶ τοῦ δὲν βροντᾷ
σὺν καμπόσαις σακαράκαις
τῆς Ἑλλάδος τῆς ἐντός.

Κι' ἡ Τουρκία σκούζει πᾶσα:
φλογερὰν ρομφαίαν κράτει,
κι' ὅταν στέκῃς ντοῦρος σ' ἄν
μὴ φοβᾷται τὴν γράν κάσσα.

Καὶ τὸν Ἑλληνα γεραίρω, τὸν πολὺ Μαυρογορδάτο,
ποῦχει γνῶσι καὶ παρὰ
καὶ κυντάζω μὲ χερά
νὰ τοῦ κἀνουν Ροῦμ καὶ Τοῦρκι ταμενάδες ἕως κάτω.

Μέλω τὸν Γαβρίλ ἐφέντη, Σύριον Καθολικόν,
πρόσωπον σημαντικόν,
μὰ καὶ τὸν Νουδρουτζιὰν δὲν ξεχᾶν τὸν Ἀρμένη,
ποῦ κι' αὐτοὺς πολλὸ σημαίνει.

Ἄνδρες ἔλοι, Περικλιέτε, μὲ κεφάλι γόνιμα
καὶ γενησὶν φρόνημα.

Ὅμως μπρὸς εἰς τοὺς δίκους μας ποῦ νὰ πιάσουν χαρτοσά,
ποῦ θεομῶν τροπαιοφόρων μᾶς ἐπόσαν κρασιά,
καὶ μᾶς στέλλουν πανοικει
μέσα σ' τὴν Ἀμερικὴ
νὰ φορέσωμε βρακί,
κι' ἔπειτα σὺν γνωστοί
μᾶς φωνάζουν ἀπ' ἐκεῖ
νὰ μᾶς βάλουν τὸ χακί,
καὶ νὰ λέμε φθισκοί
τὴν Κοκὰ καὶ τὴν Κικίη.

Ὅταν κάποτε συγκρίνω Νεοτούρκους Ὑπουργούς
μὲ δίκους μας, ποῦ τσακνόνουν μ' ἀραμπάδες τοὺς λαγούς,
δὲν εἰςβόρεις εἰ καμάρη ποῦ σοῦ τόχου μπουνταλά,
κι' ὑπαρήφανος σηκνῶν τὸ κεφάλι ρουφίλα.

Ἐκ τῆς ἐσω τῆς Ἑλλάδος πθανὸν νὰ λείφουν ἔλα,
καὶ λαχεῖα γὰρ τοὺς στόλους καὶ στρατοὶ καὶ πυροβόλα,
μὰ ποτὶ δὲν θὰ τῆς λείφουν κεφαλὸν μεγάλων ἀνδρες,
παπαγάλοι καὶ γαλιάνδραι.

Εὐτυχῆς ἐσὺ, ποῦ χάσκες μὲ θεάματα Ζαζὰς
σ' τὸ Βασίλειον ἡμῶν,
καὶ ρητόρων ἐκμυζᾷς
ζωοπάροχον χυμὸν.

Στὸν Βεζύρη τὸν Κιὰμῆλ γὰρ τὸ Σύνταγμα μᾶς εἶπα:
δίχως Κόρδονο κι' Ἐλῆθ
κάνεις σ' τὸ νερὸ μὲ τρύπα
καὶ δὲν γίνεται δουλειά.

Οἱ νέοι Τοῦρκοι δρῶν χωρὶς χρονοτριβὰς,
αὐτοὶ τσαμπουκοὶ τσαμπουκοὶ κι' ἐμεῖς γιαβὰς γιαβὰς.
Σβύνει τῆς Καμαρῖλλας ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ...
τῶν Ναυτικῶν τσακνόνουν τὸν κλέφτη τὸν Ραμῆ,
παθαίνει κι' ὁ Μειμδούχ μεγάλα κι' ἀπνευσταῖτα,
πᾶνουν καὶ τὸν Ταχὸν τὸν Ἀρχιγραμματεῖα.

Πᾶνουν καὶ τὸν Ραγῆπ, θαλαμηπόλο πρώτης,
γιατ' ἦταν παστορικὸς κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης.
Ἐπιάσθη κι' ὁ Κιὰμῆλ, σπουδαῖος ἱμρικτάρης,
γιατ' κι' αὐτὸν κομσεῖ τῆς ἀπαγωγῆς ἡ χάρις.

Ἐπιάσανε καὶ τὸν Ριζά,
τὸν τῶς Σερασκέρη,
ποῦχε γελᾶσαι τόσα ζά
καὶ τὰθαλε σ' τὸ χέρι.

Κι' αὐτὸν τὸν καρακλιέταρο μὲ λυπημένο τόνο
τὸν φάλλουν τόσαις λύραις,
καὶ λένε πῶς ἐσοῦφρωσε σ' τὸ βούτυρο καὶ μόνον
ἐπὶ χιλιάδες λίραις.

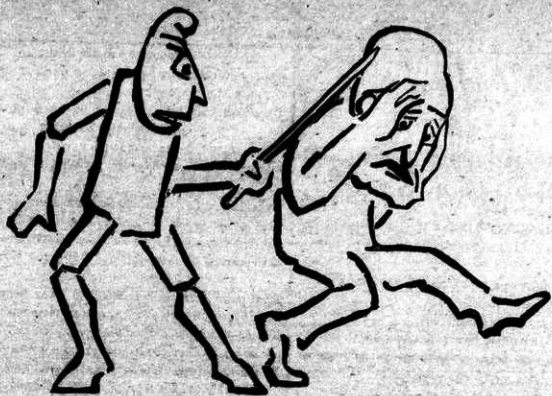
Κι' ἔπειτ' ἀνάδομε κι' ἐμεῖς κι' ἀρχίζουν παπαδέλαις
οἱ ρήτορες τὸν Ἀθηνῶν
διὰν Ἠγοῦμεναι Μονὸν
περάσουν ἐκατὸ δραχμαῖς μονάχα γὰρ τῆς ββέλλαις.

Συλλαμβάνουν κάθε κλέφτη καὶ Πασσά τοῦ ραχατιοῦ,
πᾶνουν καὶ τὸν ἀστρολόγο τοῦ μεγάλου Παλατιοῦ,
τὸν πολὺν Ἐμπουλχουδά,
τὸν τὰ γένεμα τοῦ μαδὰ,
καὶ καθέναν τὸν οἰκτεῖται
τὸν σορὸ τὸν καχομορῆ.

Τὸν ἐπόμπουσεν κι' αὐτὸν
τοῦ Πιλιζ τὸν λατρευτὸν,
τοῦ Πιλιζ τὸν Νοστορδάμο,
ποῦ ποτὶ δὲν βλέπει χάμι.

Τώρα χάσκες μὲ τ' ἀστέρια,
καὶ σηκνώνοντας τὰ χέρια
γὰρ τὴν δόλια Καμαρῖλλα προσφτεῖς ξαφνικά
καὶ θρηνεῖ σπαρτακτικά.

Χαίρει, Νεοτούρκων νίκη,
κάθε κολιάρᾳ καλῆς
βλέπει τὸ Πιλιθ ἀλλοθι,
καὶ τὸν πᾶναι κρῖα φρίκη.

Χαίρε, νίκη ζηλευτή... λέν' έγκόμια παρ' ούσα...
έπαισαν και τόν Άρολ, ποτόν Πρώτου σ'α Παρίσα,
κι' ήλθε πρό πινος καιρού καθός έλρεϊς σ'αδ' Αθήνας
νά γνωρίσθ τούς τρανούς, τούς στωμάλους, τούς κρηήνας.
Μήτε ούτοις κι' αὐτόν δέν τόν γ'ότιος καμμία,
μήτε πάλ το Μπαλτατζή κι' ή δική μας γνωμία.

Κατερθόματα μεγάλα, και δέν είναι τούτα μόνα...
έπαισαν και τόν Κοπάση, τόν Σαμίον Ήγεμόνα.
Κι' ό κλεινός αὐτός σάν φέρι βρόμπος μπαγδάκι,
κι' ό Σοφρούλης λένε τώρα πως θά πάσθ πρώτακο.

Πάει τώρα κι' ό τής Σάμου,
και τοῦ λεί κ'όθε φίλος:
δς μήν είμαι μήτε φίλλος
μέσ' σ'όν κόρφο σου, προσ' μου.

Γμοκοή μας κι' ήντε νεί,
μπαίνο σ' ένα μπαγιαντί,
και φωνάζω: καίση, Σόνταγμα κι' Ιούτης κι...
τρέβα σ'α Μπουγιουκαρέ, πήγαινε σ'α Θεραπεί.

Σ'ήν Σιαρπολλ, Παριλέτο, θά μείνω
μ' άναμνήσει πολλός τόν κλεινόν,
κι' είναι τώρα πάλ πιδανόν
βουλευτής τής Τουρκίας νά γίνω.

Φασουλής ό λευκόδρος τής Τουρκίας Βουλευφόρος.

Βουλευτής μέσ' σ'ήν Πόλι κι' έγώ
μ' Άρμάνους, μ' Τουρκούς, μ' Εβραίους,
και τής νίας Τουρκιάς κυνηγώ
βδελύεις, σκύνεις, κοράκι, κορόις.

Βουλευτής μέσ' σ'ήν Πόλι θά γίνω,
τά διαέ μας Κουδέρνα τάφινω,
που δέν κάνουν' σ'α κλέη ναφί
και μέσ' έχουν γεμίσει χρυσάφι.

Μά το μέρος θά πάω τής Πόλης
τά παλτά νά πατάξω κ'αδ' ήνα,
και σ' ό φρόντισ' αὐτός νά μου σταίλγ
τής Αθήνας Έλγας και Κορδόνγ.

Θ' άφηνίσθ το λάλον μου σ'όμα
διαφόρων φυλών συμπόλτας...
μήν έχασθς νά σταίλγ άδέρμ
και καμπόσους νεκρός μακαρίτας.

Θά φροντίξω μ'άλλα τάφριμα
κατά Σόνταγμα νάμ' έσπερής,
και συχνά θά μετρώ καλντερίμα
νά γινθ καλντερίμ-τοίεπτης.

Σκαρποθήκαν οι Χαγιάδες... πως την έκαθαν οι μαύροι...
που λουφές και που μπαξίσι;
τόσος κόπος, τώρα κλαίει κι' ένα τουδλο τρέχει νάβρη
την κοιλίτσα του νά ζήσθ.

Μέσ' σ'ήν Πόλι θά το σ'όρσου, καθός ούτοπα παραπάνω,
που' μπορεί κι' έγώ, κενέρθ,
δταν μοδεχεται το κέρμ,
νά πηγαίνω σ'όν Σουλτανό.

Τόν λαό του κι' όν έχει σ'ήν καρδιά του σάν παιδί
κι' ήσθ νάδωγ τοῦ φωνάζω νά τόν δα και νά μ' ήσθ.
Πάω μόνοσ' σ'α Παλάτι μόλις τόν έπισηρήσθ
και κανένας όπως πρώτα δέν μου λεί: γαίτ, όπίου.